

ТУРИСТИЧНА БАЛАДА

Тим, що не дочекалися

На музику чекали
чувихи з чуваками
на березі ріки.

Багаття дим гіркий...
Чувихи суп варили
в бляшанці з-під консерв
і комарів сварили,
кляли кінець кінцем.
А чуваки збирали
позаторішній хмиз
і зорі, що згоряли,
спружинивши униз.

Але це тільки зовні.
Насправді всі чекали
з космічної безодні
могутнього хоралу.

Чекали спрагло, довго
чувихи й чуваки,
чекали, наче долю,
на березі ріки.
В Ромео і Джульєтти
диміли сигарети.

Одну добу і другу
просиділи без руху.
І охопив їх відчай,
що музики нема,
що кожен з них не вічний,
не маг і не завмаг:
«Себе даремно мучили,
фальшивила мета...»
І, не діждавшись музики,
вернулись у міста.

А музика настала,
немов потік гірський!
Нікого не застала
на березі ріки.

НОЧІВЛЯ ЗОЛОТОШУКАЧІВ

натомлені люди
валилися з ніг
і птахом на груди
сідала їм

Ніч

випила сине чорнило своє
і сонце сховала за чорними віями
і стислося серце і щось у ній є
таке що сказати вустами не вміємо
навкруг порожнеча куди не піди
розтята

розверста

розгорнута

Галактика Смутку в Сузір'ї Біди
горить наді мною краплинками золота

ДОНКІХОТСЬКІ ЗАМОРОЧКИ

Криголами ідуть своїм курсом,
випрямляють крило літаки.
Ми нервуємо, лаємось куцо.
Невтямки нам старі вітряки.

І у Всесвіту очі порожні
тужно дивимось з-під крила,
на планеті оцій подорожні
з необхідності, а не зі зла.

Та оскільки доводиться діяти,
відімкнувши правічні замки,
ми вчиняємо часто як діти,
що вхопили чужі сірники.

І повівшись так необережно,
уночі заволавши «Горю!»,
донкіхотськи, протипожежно
стаємо з вітряками на прю.